

LBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România

office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com

Editor: Radu Prodan
Coperta: Sasha Segal
Corectură: Issabela Cotelin

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POP, CRINA

Ultimul plâns / Crina Pop. - București : Siono Editura, 2023

ISBN 978-630-6509-35-5

821.135.1

Crina
Pop
**Ultimul
plâns**

SIONO
EDITURA

București 2023

IZBĂVIREA PRIN PLÂNS

Ultimul plâns este o poveste aparent clasică de iubire. O ea, Miruna Mușat în cartea de față, cunoaște un el, Vladimir, și rodul cunoașterii lor, mica Gloria, rămâne în grija mamei, tatăl biologic nevrând să-și asume rezultatul viu al iubirii studențești de o vară. Apoi Miruna cunoaște un al doilea el, pe Mihai Mateescu, și idila dorită de amândoi, dar primită inițial cu teamă de Miruna, pare să se transforme încet, încet, în iubirea durabilă de care avem nevoie cu toții. Oare va reuși...?

Cum nimic nu e, de regulă, ce pare a fi, Mihai vine în poveste cu bagajul lui de aventuri din tinerețe, devenite la maturitate traume, care poartă un singur nume: Bianca. Fosta lui iubită, înfățișată fidel de autoare drept prototipul femeii despotice, acționând după bunul plac și care nu lasă să-i scape din mână ce-a avut nici după ce ea singură și-a făcut bagajele și a plecat, pasivă până atunci un număr de ani, se trezește și pune bețe în roate noii relații. Ca orice răzbunătoare geloasă tardiv, nu are limite în ura ei și merge până la a... Dar să nu dezvăluim amănuntele sau deznodămintele acțiunilor prin care vor fi purtați cititorii și modul în care aleg să le rezolve protagoniștii.

Răzbunarea Biancăi nu este singurul punct de

cotitură între cei doi. Intriga merge pe mai multe planuri și astfel și Miruna are de plătit un tribut trecutului său, respectiv față de Vladimir, a cărui existență, aflată la un moment dat în mare cum-pănă, atârna de un fir de ață, la capătul căruia stă însăși Miruna, fosta iubită părăsită. Va trece ea peste resentimentele acumulate și-l va ajuta pe tatăl biologic al copilului ei sau își va vedea de viața în sfârșit așezată pe un fâgaș dorit, având în vedere că nu avea nicio obligație față de acesta, nu mai știuse nimic de el între timp și că nici el n-o mai căutase nicicum? Iarăși va afla cititorul...

Ce poate să știe cititorul dinainte sunt caracterele viabile pe care Crina Pop le construiește. Ele sunt cât se poate de reale. Pot trăi oricând lângă oricare dintre noi (sau chiar în noi), iar în carte sunt luate de-a gata în anumite etape ale destinului propriu și purtate năvalnic, dar cu scop vădit, prin întâmplări comune care, la finele lor, îi redefinesc pe ambii eroi ai poveștii.

Despre Bianca am amintit suficient pentru a fi dumiriți asupra personalității sale negative. Vladimir este un personaj labil și interesat de clipă, o clipă care implică, firește, bani și poziție socială. Miruna și Mihai sunt puternici apriori, deoarece deja înfruntaseră fațete ale răului când s-au cunoscut. Rămâne de văzut doar dacă vicisitudinile sorții le întăresc această putere sau vor înmulți categoria celor învinși de împrejurări. Alte personaje întâmplătoare umplu, cu talent scriitoricesc, peisajul, dându-i un tot care, zic eu, trece cu brio exigențele oricărei critici de roman.

Acțiunea în sine este meșteșugit dezvoltată treptat și știe să atingă punctul culminant exact acolo unde este nevoie de el. Aș mai remarca, cu bucurie personală, incursiunile în natură ale autoarei. Nopti, ploi sau vijelii, ninsori naive sau un soare strălucitor vin tocmai la timp ca să potențeze, să justifice sau să întărească sentimentele și faptele participanților umani la evenimente. Și mai vin la timp și pentru ca cititorul să-și tragă sufletul în iureșul întâmplărilor, altfel năucitoare pe alocuri:

În mașină i-am vorbit despre lumina pe care am văzut-o în întunericul meu și care luase forma lui. Îmi mai înghețase o lacrimă pe obraz. O lacrimă a trecutului. Mi-am smuls sufletul din ușa pe care tocmai o închisese și, hotărâtă, l-am urmat, indiferent câtă țărână ar fi fost să mușc. Era o decizie luată cu sufletul, cu dor să mă îndepărtez și să mă pierd de tot în ploaia mărunță care ne înghițea, ne năucea și ne tăia respirația. Ajutați poate de vremea mohorâtă a începutului de drum, ne-a copleșit melancolia până în vârful unghiilor. Cu mâinile împreunate, am pornit amândoi în căutarea razelor de soare.

Alte pauze binevenite și binevoitoare sunt monologurile interioare ale Mirunei. Cartea este scrisă la persoana I, în cel mai dulce stil clasic, dacă-mi permite Poetul de acolo, de sus, să-i folosesc expresia vorbind despre o proză – expresie pe care Crina Pop o merită din plin. Crina Pop nu lasă nimic la întâmplare în curgerea lucrurilor. Ea explică tot, prin diverse mijloace,

cum ar fi cele două precizate anterior, al monologului și al stării vremii complementare. Frazele sunt solid construite, ample atât cât să nu ducă la pierderea ideii de pornire și întretăiate, când ritmul acțiunii cere, de propoziții scurte, alerte și de dialoguri naturale.

Un personaj fermecător tocmai prin tipicitatea sa, desenat cu toate culorile candorii și naivității aferente, dar și cu cele ale unei maturități incipiente, dată în mod cert de lipsa unuia dintre părinți în viața ei (pentru că această lipsă maturizează implicit orice suflat în formare), este micuța Gloria. Ea are rol de liant în mai multe împrejurări și începe să-și ia în serios acest rol chiar din primele pagini. Iată o mică și delicioasă mostră:

– *Tu ce aștepți aici? l-a întrebat Gloria pe bărbatul ce stătea rezemat de un perete, mai departe de ușa cu gemuleț. Și tu îți alegi un bebeluș?*

– *Nu, eu nu sunt însurat, i-a răspuns bărbatul zâmbind. Eu nu am copii, că nu sunt însurat.*

– *Nici mama nu e însurată și mă are pe mine. Poți să ai copii și dacă nu te faci însurat.*

Bărbatul s-a aplecat la nivelul ei și, fâstâcit de conversație, i-a spus râzând:

– *Eu aici aștept un nepoțel. (...)*

– *Dacă se termină bebelușii și ție nu-ți dau nici măcar un nepoțel, poți să mă iei pe mine, că eu nu am tătic, i-a strigat Gloria în timp ce mă apropiam de Camelia, care râdea împreună cu mai mulți oameni ce auziseră discuția.*

Tot Gloria va rezolva pe parcurs și alte

probleme ale adulților, ce păreau de nerezolvat...

Ultimul plâns este, în concluzie, un roman pe care îl recomand cu plăcere tuturor acelor îndrăgostiți încă de forma clasică a epicii literare. Îl recomand și împătimiților de literatură postmodernistă, în caz că vor să se întoarcă la rădăcinile genului. Cartea este realistă – totul se petrece în zilele noastre, la dimensiunile societății actuale, cu posibilitățile și cu tarele ei. Inserțiile romantice și, după părerea mea, vag utopice uneori, departe de a o scoate din registrul realismului, dimpotrivă, i-l conturează cu tărie suplimentară. Căci, stând cum vrem noi, dar judecând drept, ce ar fi realitatea fără micile vise sau mari-le visuri de care ne aninăm...?

Crina Pop este, deci, un autor care, chiar dacă lasă frâiele narațiunii Mirunei, personajul principal, are de transmis un mesaj și știe cum să o facă.

Acestea fiind zise, bine-ați venit în viața Mirunei și lectură plăcută!

Issabela Cotelin

Am închis greu portbagajul mașinii, cu ajutorul lui Ștefan. Încărcasem acolo ce nu trebuia să scot până îmi găseam o chirie stabilă în oraș. La Camelia urma să stăm doar o perioadă scurtă, așa că geamantanele cu lucruri de primă necesitate le pusesem pe bancheta din spate, lângă scaunul Gloriei.

– Ia doar ce ai nevoie acum. Oricum mai vii tu pe-acasă, mi-a spus Ștefan cu glas tremurat. Găsim noi unde să ți le punem până te stabilești. Și după ce-ți vei găsi chirie anunță-ne, că vin eu cu Ioana, să te ajutăm să-ți așezi lucrurile.

– Și la orice ai nevoie să te ajutăm, nu te sfii să ne ceri ajutorul, a intervenit și Ioana. Pe Gloria, când nu ai unde să o lași, când nu are grădiniță și tu ai treabă, adu-o la noi. Unde mănâncă patru prunci, mai încape unul.

– Vom vorbi la telefon. Vă țin la curent cu tot ce voi rezolva. Mă bucur că am reușit să o înscriu pe Gloria la grădiniță. Nu cred că voi veni repede pe acasă. Am multe de rezolvat. Să-i fac dosarul

Gloriei pentru grădiniță. Să-mi caut o chirie. Și știți voi cum este și cu serviciul. Sper să nu vă încurce lucrurile ce nu-mi încap acum. Și chiar dacă mi-ar fi încăput, nu am unde să le duc. Camelia stă la bloc și mă găzduiește încă trei săptămâni, până-i sunt copiii în vacanță și stau la bunici. Aveți grijă de voi și de copii. Mai mergeți la cimitir, la mormântul mamei. Mai aprindeți-i o lumânare.

I-am lăsat în poartă cu lacrimi în ochi. Fratelui meu, Ștefan, cu soția și cei patru copii, îi era mai greu să-și ia lumea în cap să-și caute chirie, ca să rămân eu în casa mică, părintească, de la țară. Oricum eu lucram deja în oraș, așa că mie-mi venea la îndemână să fac schimbări în viață. Ștefan era de meserie zidar, dar își găsea de lucru doar în sezoanele calde. După moartea mamei, care avusese grijă de Gloria, am fost nevoită să mă reorientez, ca să croiesc un drum frumos în educația fetiței mele.

Era într-o vineri de sfârșit de august. Un cârd de berze înfruntau nesfârșitul cerului. Am oprit la margine de sat, să i le arăt Gloriei.

– Unde pleacă berzele, mama? m-a întrebat Gloria cu privirea spre cer.

– Se duc în țările calde, iubirea mamei. La noi vine toamna, apoi iarna și ele nu rezistă la frig. Se vor întoarce la primăvară iar, la cuiburile lor.

– Și noi mergem în țările calde, mama? a continuat Gloria să mă întrebe.

– Nu, iubirea mamei, noi mergem acum în oraș. Tu vei merge în fiecare zi la grădiniță, unde

vor fi mai mulți copii. Acolo vei învăța să cânti, să desenezi, să scrii și să fii politicoasă.

– Și tu vei sta cu mine la grădiniță, așa-i, mama?

– Nu. Mama va merge la serviciu, i-am răspuns pentru a nu știu câta oară la această întrebare.

– Serviciu, serviciu, serviciu, numai acolo stai. Eu vreau un tată care să stea cu mine la grădi.

– Uite, ia telefonul și joacă-te, ca să se concentreze mama la condus.

Era pentru a nu știu câta oară în care îmi spunea că vrea un tată. „Oare până când voi tot ocoli să-i vorbesc despre asta?” mă întrebam adesea. Scăparea mea era telefonul când îmi puneam întrebări incomode. Încă. Are doar patru ani și e ușor de ademenit de pe drumul plin de curiozități. Dar când va lua atitudine și va spune „Păstrează-ți telefonul! Vreau răspunsuri...!” Ce-i voi spune? Poate că atunci îi voi spune că niciun copil nu se concepe fără un tată, dar că numai mama e cu el când vede lumina zilei. Că un copil e duminicat din trup de mamă. Când se naște un copil, mama e acolo cu el. Tata poate să aleagă. Să fie sau nu. Doar primul plâns e bucurie pentru o mamă. Toate celelalte plânsete ale copilului ei o sfâșie în bucăți.

Conduceam încet, încadrată în coloana de mașini ce se formase la un semafor provizoriu, montat de cei ce reparau carosabilul. O distanță de șaptesprezece kilometri, în condițiile acelea, o făceam într-o oră. Răbdare aveam, pentru că prin

minte îmi treceau fel de fel de gânduri. Pentru că Gloria pomenise că vrea un tată, mi-am amintit de Vladimir. „Doamne, ce bine-i seamănă Gloria! Nu doar fizic, ci și la atitudine. Creolă ca el. Ochi mari, curioși și negri, ca ai lui. Năzbătioasă, de-mi vine uneori să o atârî în cui. Tace doar când doarme. Categoricală și justițiară ca el. Gloria este fructul unei iubiri de-o vară”, îmi trecea prin minte un dulce gând. „Păcate de-o vară”, ar numi-o Vladimir, dacă ar ști că păcatele noastre din acea vară au rodit. Ne-am spus „hai pa!” cu înțelegerea că voi face întrerupere de sarcină. Mi-a întors spatele după ce mi-a ținut o întreagă prelegere despre opinia lui în ceea ce înseamnă să fii părinte. „Miruna, niciodată un copil nu trebuie să vină pe lume dintr-o greșală. Conceperea unui copil se face la înțelegerea celor doi... o ea și un el! Prioritară îmi este cariera în magistratură. Să nu-ți imaginezi că mă voi risipi printre scutece și biberoane. E mai bine pentru amândoi să faci întrerupere de sarcină. Tu mai ai un an de facultate. Apoi licența. Nu-ți va fi ușor. Eu am licență. Trebuie să mă concentrez acolo. Suntem doi oameni tineri, Miruna! Scapi de sarcină? Da?” Și din acel moment nu l-am mai întâlnit.

Am rămas singură pe malul mării, care-mi lua pe valuri zbuciumul sufletului și-l spărgea de țărîm. Soarele, solidar cu mine, mai răsărea o dată, ițindu-se hotărât din apa ca de mercur a mării. Eram un înger trist la margini de ape. În acea vacanță căutasem în Vladimir bucurie. Pentru mine pământul se micșorase. Era atât cât îl

înconjura pe el. Lumea mea era toată, toată numai Vladimir. Stăteam la marginea dimineții și adunam cuvintele încă nerostite ale începutului de zi. Eram eșuată și sufeream de sentimentul ratării.

Cu telefonul în mână, mă întrebam ce să fac. Era sfârșitul vacanței după al treilea an de facultate. Petrecusem o vară frumoasă alături de Vladimir, la mare. Eu eram recepționeră la un hotel pe timpul vacanței. El venea „de dragul meu” și al vieții de pe litoral. În acea zi ar fi trebuit să ne despărțim doar pentru că eu mă întorceam acasă, în satul meu din nordul Ardealului, urmând ca la începutul anului universitar să ne continuăm frumoasa poveste de dragoste. Vestea că eram însărcinată a sugrumat pentru totdeauna clepsidra poveștii noastre de iubire.

Am sunat-o pe Doina, colega mea de facultate. Știam că mama ei era medic ginecolog și speram să mă programeze cât mai repede pentru o întrerupere de sarcină. Deși aveam bilete de tren cumpărate pentru întoarcerea acasă, m-am înțeles cu Doina să rămân în București pentru intervenția chirurgicală, apoi să-mi continui călătoria spre casă. În acea după-amiază, de la gară m-am dus cu Doina direct la cabinetul medical al mamei ei.

– Ai cam șase săptămâni de sarcină, fata mea. Hai să nu ne pripim. Liniștește-te, că este timp să facem întreruperea evoluției sarcinii. Apoi către Doina: mergeți acasă la noi și vorbim când ajung și eu.

În acea noapte, cât am stat de vorbă cu Doina